

скърбътъ и на уморителныйтъ трудъ, уже ся издадоха поетически гласове, защо да ся каже чи трудътъ на мышцыйтъ е исключителенъ отъ служеніята на душътъ? Безъ съмнѣніе това исключеніе е общо слѣдствие на единъ голѣмъ трудъ и на единъ глѣбокъ бѣдностъ; но нека ся не каже чи, когато чловѣкътъ ще работи умѣренно и полезно, не ще имама вече освѣтъ лоши работници и лоши поеты. Онзи, който чърпи благородны удовольствія въ чувството на поезіѣтъ, е истиненъ поетъ, ако и да не е направилъ нито единъ стихъ въ всичкійтъ си животъ.

Мислитъ ми бѣха зели това направленіе, и азъ не ся усѣщахъ чи това довѣріе въ възможностьтъ за възпитаніето на чловѣкътъ ся усиливаше въ мене отъ външни вліянія. Ходяхъ по край единъ нивъ, който нѣкои си селяне залѣгаха да приготвятъ за бѣдѣщѣтъ сѣйдбѣ. Пространството бѣше широко както и пространството на картинѣтъ на Олбайна. Околовръстното зрѣлище бѣше такожде пространно и запасваше съ голѣмы чърты отъ зеленинѣ, полуизсѣхналѣ при приближаваніето на есенътъ, единъ пространъ и чърникавъ землѣ, гдѣто неотколѣшни дѣждове бѣха оставили, въ нѣкои си брезды, водны линіи, които слънцето правяше да блещатъ като тънки сребърни мрежи. Деньтъ бѣше ясенъ и хладкавъ, а земята, наскоро распорена съ ос-